

د واوړې سړۍ

لنډې کيسې

ليکوال: نصير احمد احمدي

کال ۱۳۸۸ ل

د واورې سرې

لنډې کيسې

ليکوال : نصير احمد احمدي

۱۳۸۸ ل

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم : دواوړې سړی
ليکوال : نصیر احمد احمدي
د ليکوال تليفون شميره : ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د ليکوال ايميل ادرس : nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمير : ۱۰۰۰ ټوکه
انلاين چاري : سهار آنلاين ټکی نیټ
www.saharonline.net
خپرنډويه ټولنه : مومند خپرنډويه ټولنه
چاپ کال : ۱۳۸۸ ل
کمپوز : په خپله ليکوال
پيزاين : جمال الدين جمال

دالی

گران کاروان صاحب ته !

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

جنايت

دسهار په خره کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، وښود او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنگرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لگولې وو، سر يې کين لورته ځوړند و او پر تورو ګار ګوتي وينستو يې نرۍ پرځه پرته وه. يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتي کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي ښه سرو ځواوه.

چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې يې نيولي وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل. يوه عسکر وپوښتل:

— څوک يې پيژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې ترپال پرې وغورځاوه.

شېبه وروسته موټر پاڅه سړک ته وخت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یو چا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدلې.

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پانه یې واپوله، عدلي طب د هلك مړېنه طبعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واپول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکی کېناست، د مېز پر سر اېښې پټنې یې ټینګه کړه، له زنگ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیرته یې وویل: صاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، خو پانې یې واپولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اړېمی یې ویست، خپله پکه ککړۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واپول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه
بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس
کړ، مبایل یې غوږ ته ونيو، ورو یې وویل:
_مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لږ زانده غږ واورېدل شو:
_یوه مهمه خبره درته لرم.
_امر کوئ!
_یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
_هو! یو هلک یخنی وژلی و.
په تېلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:
_په ظاهره یخنی وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنايت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تېلفون قطع شو.
څارنوال ژرد مېز پر سر اېښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه
نومره یې ووهله، ویې ویل:
_زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونيو، ویې ویل: - غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ورواخیست، په بیرپه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کپناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل: - څه درک دي ولگاوه؟

- هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړۍ یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته واورو رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې توروینې ته یې په مستو سپین وو. څارنوال وویل:

- د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

- صاحب! ویې ویل چې دوړځې لسگونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

کڅورنې سترگې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ور نه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و. څارنوال وویل:

— پیدا به یې کړو؟

— صاحب! گرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.

څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه ورېجه ورتوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل: — رښتیا وایې، موندل یې گران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنگید، مقابل لوري وویل:

— زما خبره موزره ته ولوبده؟

څارنوال وویل:

— خو موږ ثبوت غواړو.

— کیسه اوږده ده، په تیلیفون کې نه ویل کېږي.

— نو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تیلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:

— خو په یوه شرط!

—خه؟

—زه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیدا کوي.

—سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وتوخل، بیا یې وویل:

بناروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ. تلیفون قطع شو.

خارنوال فکر یوووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وگانه، ویې ویل چې په خپرنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرگ طبیعي دی او کوم جنايي اړخ نه لري.

خارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالا پوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو ورهاخوا پر تور سړک یو یو موتر تېرېده.

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره يې شنه لونگۍ تړلې وه او يو پنډ زوړ جمپر يې په تن و.

شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پريوه اوږده څوکۍ کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:
چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرڅه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

بايد چرتي شې.

څارنوال مخ ورواړاوه:

خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پرخپل بوت واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبگرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې

تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل: دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخواه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانواي نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانواي په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاره. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالگرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بیرې د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

—ولې سوال کوي؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترگې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

—وږی یم، پیسې نه لرم.

—کور دې چرته دی؟

هلک یوه شپه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې و خوځېدې:

— په ایران کې.

حیران شوم:

— نو دلته څه کوي؟

هلک په خواشینۍ وویل:

— موږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوبندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وپل، سترې به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستریا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجروو، اسناد مونه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنگ سفید په نوم یوې بنديځانې ته ولېږل، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې ترمرزه (سرحد) راواړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرگردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خوزه په ګېډه نه یم موږ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ورته وپوښتل:

— ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وویل:

—نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.

—نو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

—تر پروانه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پروان مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خونن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازي څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ورننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیره د پارک له شمالي دروازي څخه ووتل.

د بوډا سروڅرید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

—هلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلی و، خوزه پردی مزدور وم، نوره لورېښه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!
—څلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انگار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصالنه هم ورکړه کړه او په سیخونو کې سپین بخرکي مه پښه! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل: —وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکړم. له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر گډایگر راتلل یو یې هم ناامېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوبښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپښله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنگ ولید، دوی خبرې کولې، ښه

شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پيژني، هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ موږ ورکړه، وروسته د هوټل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنگ غلې ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترگې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنگ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو گامه لرې د تخت په بل سر کې پريووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د گروپ ساکت ته مې لاس وروغځاوه او سترگې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپر يم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم. بوډا غلې شو.

څارنوال په بېره وويل:

بيا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

— یوه شورماشور مې سترگې رنې کړې، د بخاری د سره انگار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې وړ ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سړي څرېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بېړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستگیر ته لاس وړ وغځاوه، وړ کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه درې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سره هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

— دا یو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي باید سزا وويني، باید.

بوډا وویل:

— ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.

څارنوال وپوښتل:

— غواړې چې چیرته لاړ شې؟

— نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپزیم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.

څارنوال وویل:

— خو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

د بودا شونډې و خوځېدې:
_تا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.
خارنوال و خندل:
_زه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس
ولرم.
بودا وویل:
_دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی،
که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
خارنوال د سړي د کلي او د هوتل دواړه ادرسونه واخیستل.
شبېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوڅ بڼاخ یو
کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پانې باد
رغړولې.

ماسپښین دوه بجې وې، خارنوال پر یوه خیرنه څوکی ناست و، پر
غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک گیلایس یې ورپورته کړ، هوتلي ته
یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې
خلاصولې.

وروسته یې ورمېر کور کې، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکې پر تېرو سیخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:

— څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې. هوټلي حیران شو.

څارنوال جیب ته لاس کې، یو کارت یې راویست، د هوټلي سترگو ته یې ونيو، ویې ویل:

— څارنوال (ب)

د هوټلي رنگ والووت، پر څوکی کېناست او څارنوال ته یې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وویل:

— کاروبار دې څنگه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

— صیب! ښه دی، گذاره کوي.

څارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:

— یو څو پوښتنې درنه کوم.

— امر کوئ، صیب!

—تا خو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته گوډه ژبه وویل:
—صیب، زه، زه خو ډېر میلما نه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د څارنوال شونډې و خوځېدې:
—خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنگ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
—دوه چایه، څو روپیۍ شوې؟
—پنځلس او غانی.
هغه د مېز پر سر پیسې کینډودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې
ووویل:
—په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله
کېده؟
هوټلي پر تخت ناست ځوانکې ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې
پاتې کار په اشپزخانه کې وکړي، وروسته یې څارنوال ته مخ وړ
واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لږژانده غږ یې وویل:
—ماته شوه.
—څنګه؟
هوټلي چیغه کړه!

د واورې سړی

— له ما څه غواړې؟

څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنگېدې، څارنوال وویل:

— ته ډېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس وړ اچولی و، د شپې یې په برستن ورننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، یخني وژلای. — دا دروغ دي.

— زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بېره ولاړ شو، منډه یې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سړی پرمخې ولويد، سړی پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
_ اقرار وکړه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سړې لارې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې
و خوځېدې:
_ نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال ترگرین ونيو، ورو یې وویل:
_ تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به
اقرار کوي، ضرور.
هوټلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سړه او نمجنه کوټه کې یې څو گامه
واخیستل، ودرېد، سړي ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند
سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسی شي.
هوټلي ولړزید. سړه سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
_ راخته، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې و خوځېدې:
_ زه یې پانسی، ته به کومه گټه وکړې؟
څارنوال وویل:

د مقصد خبره کوه!

ـ گوره، د هلك دوسيه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه
يخني وژلي، ته دوه لكه او غاني واخله او ما خوشی كه.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر گرڼ
ونيو، په خشكه يې وويل:
ـ ته ماته رشوت راكوي؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلې و، بيا يې شاوخوا وكتل، د بند د كوټې وړ
پورې و، وروسته يې هوټلي ته مخ وړ واړاوه، دهغه غوږ ته يې
خوله ورنږدې كړه، ورويې وويل:
ـ زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لكه!

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتي لومړۍ مازدیگر و چې اسمان سپینو ورېځو ونيو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتی سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو سترې کړل، خلق یې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمرونه لید، خدای (ج) ته یې د اورنښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوږدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتیو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله بنکاریدله او نه هم پتی، پوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوځانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیگر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچاری له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیرنه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترگې به وځلېدې، په خېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې خو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لگېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټیټ غږ ویل "بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوځانه پروت دی، مفتنه ډوډۍ ور رسېږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "خه یې کوې! ځمکې به یې ډېرې وي.. ماشومانو هم "د واورې سړی" نوم پرې کېښود. دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کلیوال بامونو ته وروختل او د درېیم
ځل لپاره یې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته
راغلل، اوربنت بیا پېل وکړ. بوډا تاویدونکو سپینو بخرکو ته
وکتل، په خوند یې وویل:

—مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځینو سترو کلیوالو ته خوند ورنه کړ، یو ځوان یې
حوصلې شو او په خشکه یې وویل:

—کا کا! څه دې پکې لیدلې دي، کرار پروت یې، دا ځل به دې یوه
بام ته وروخبڙوم، بیا به دا خبره ونه کړې.

یوه بل په ملنډو ورغړ کړ:

—څه یې کوي، ځمکې به یې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بوډا یوه شېبه غلی و، مایې سترگو ته وکتل، اوبسکې پکې
رغړیدلې، وروسته یې یوې ترڅې خندا شونډې سره وېرې کړې،
ورو یې وویل:

—بچیانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو
کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته
کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له
لوږې به نه مرو، خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وڅړید، یوه سره ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

— تېر ژمی واوره کمه او ورېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولۍ او وریدې، زما ځوان زوی یې راوويشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې خوتنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وگڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک ونه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملگری ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وټاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپینین قضا ټاکلې ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راګوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وگرځېدم، څې دوکانونه وو او خلک کم

بنکارېدل، څنگ ته یو لنډ کروزر موټر ولاړ و، ور وگرځېدم،
موټروان غټه لونگی ترلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

—داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کاریې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

—سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟

—مانا دا چې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم
کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم
خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته
یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شبېه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست،

ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورو لویدم:

—موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدی؟

نېغ یې راته وکتل، تندې یې تریو شو او په خشکه بې وویل:

—لیونی خوبه نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

یوه شبېه و دریدم، بیا د خوراکی موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور

تنوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کپسه

ورته تېره کړه، برگ یې راته وکتل او ویې ویل:

— حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم. یوه شېبه مې پخپله کوټه کې سر ولگاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکېسته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلې پلو غوښت. یواځې څلورو سپین ډیرو ته د بنورو کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې یوه شوم چې حج ته روان دي. زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ډیرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته واپسېدل، و مې ویل: — زه په داسې چا پسې ګرځم چې د خیر یو کار یې کړی وي.

یوه وویل:

— څه یې کوي؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شري مې.

د خدا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له
نصوارو په ډکه خوله وویل:

— بېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه
یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:
— هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې
وگرځه.

مخ مې ورواړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره
یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

— ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل
دی، کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې
پیدا کړيدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوي؟
هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې،
وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشینۍ وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته
ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنگه تور
و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

— ولې! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

— چای درته راوغواړم؟

— هو

— شین که تور؟

— فرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ وړ واپراوه، چیغه یې کره!

— دوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وگرځې داسې څوک به ونه مومي.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکت) جیب ته یې لاس کړ، سگرت

بې راو ایستل، قوطی یې راته ونيو او ویې ویل:

— سگرت؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سگریټ ته د اورلگیت دانه ونيوله، له خولې یې سپین لوگی ووت او ویې ویل:

— پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هریو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسيد، خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل. خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي. په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه. موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیرې مې ووبل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوتې ته لاړم. د شپې تر ناوخته وینم وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو منزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټرو نیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د خټاک د اوبو د نه درلودلو له امله کپه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خود واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینۍ وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې،
خپل نیکه ته یې سترگې وروړولې، هغه د کراچۍ (ریږی) پریوه
خنده ناست و، پښې یې خړیدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو
چوټو (خپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کبلې ته لاس ور
وغځاوه، خو په خیرنو گوتو یې یوه نرۍ لښته ولگېده او په بیرپه یې
لاس ورتول کړ.

بوډا چیغه کړه!

___مه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، گڼې گونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا
ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند
یې خاته.

بيا يې ترڅنگ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کبلو ډکه وه او د يوې غټې کبلې پريوه تور ځای يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدلې. نجلی له ځان سره وويل:

—کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واوريد:

—گوره بچو! دا کبلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلی بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو يې چڅري را ايستلې وې او په زنه پوري يې څو تاره سپين وېښته څړيدل.

نجلی په خوابدي غږ وويل:

—وږې يم!

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ يې يو کړنگ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوگرځيده او د سرک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنگه شوه. بوډا په بېره خپلې پښې پر ځمکه ولگولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټپله کړه، څنگ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلی هم په لاس کې ښولې خپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافیک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په ستړي غږ يې وويل:

— ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خړې شونډې و خوځیدې:
— ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړې ده.
— نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې! ژاړې، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلی کبلو ته وکتل، په کوچنیو او مړ اوو کبلو کې یې تر ټولو غټه کبله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
— یوه کبله را واخلم!
بوډا غلی و.
نجلی څه ونه ویل، خو شپبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
— قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلی کین لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
— ته ولې چیغې نه وهي!
بوډا چیغه کړه!
— کبلې واخلي، کبلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت او غاڼۍ!
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلی وپوښتل:

—خلو بښت او غاڼۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل:

—هو، بچو! د پنځو ډوډيو بيه ده.

—نو دا كېلې به په دو مرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا يوه فاتحانه موسكا وكړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په

تيټ غريبې وويل:

—اصلې بيه يې ديرش او غاڼۍ ده، كه درجن پنځه ويشت راته

جوړې كړي، بيا هم په گټه كې يو، خو گوره بچو! دا تجارت دى،

بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت يو تنكى ځوان د كراچۍ ترڅنك ودرېد. د نجلۍ سترگې

وځلېدې، ځوان د كېلو بيه وپوښتله، بوډا په بېره وويل:

—خلو بښت او غاڼۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره كړه!

—پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان يوې بلې كراچۍ ته ودرېد او

شېبه وروسته يې پلاستيكي كڅوړه له كېلو ډكه كړه.

د نجلۍ په تندي كې يوه نرۍ گونځه پيدا شوه. د كېلو پلورونكي ته

بې په كركه وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندى يې ورين ښكارېده.

نجلۍ يو غږ واورېد:

—درجن په خودى؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بیره وویل:

— پنځه ویشته.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه رانه وړل.

سړي د یوې پلاستيکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

— لویه که وړه؟

— چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلی سترگې وځلیدې، په بیره یې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وویل:

— څه کوي! دا هم کیلې دي! میلمنو ته مې شرموي که څه!

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو. بوډا نجلی ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلې و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېرې کړې او په مینه یې د نجلی پر خړو او خیرنو وینستولاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر
ټایر ته کتل.

شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ
غرونه پراته وو، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې
درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

گرمي ډیره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې
په دوړو سپېرې وې.

شل-یو نیم شل گامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې
کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره
ملگری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکی مواد خرڅېدل، یوه
دوکان ته ورننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا ډپه وه، بېرته

د باندې ووتم، د ماشومانو خداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیوري ته ناست ول، دوی هندوانه خوړه او تر څنگ یې په ډېران کې یوې تورې خرې خوله وهله.. ماشومانو ته مې وکتل، یو هلک و او بله هم نجلی، دواړه خیرن وو، خپولي وینسته یې درلودل او په سپېرو خبرو کې یې تر خولو راتاو شوې لنډې لیکې بنکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو گوتو به یې سرې اوبه وڅښېدې. وروسته یې په هندوانه جنگ شو، هلک د نجلی څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې گوتې وټپولې، یوه وړه تیږه په گوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر وړانه ولگېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ولې جنگ کوئ؟

سرونه یې وڅړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد!

سوکه سوکه یې خوړه!

سترگې مې ورواړولې، نجلی ته یې برگ برگ کتل.. له هلك نه مې
وپوښتل:

— دا دې څه ده؟

پرتله له دې چې راته وگوري، شونډې یې وخوځېدې:
— خور

— نو بیا یې ولې وهې؟
کوم ځواب مې وانه ورېد.
ومي ويل:

— چېرته اوسی؟
نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومي پوښتل:
— نو دلته څه کوي؟

نجلی خړې ته وکتل، په وره ژبه یې وويل:
— اوسپنې موراوړي، خرڅوويي.
خړې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د
چاودلو راکټونو له کږو وږو اوسپنو ډکه وه.

ومي ويل:
— دا مو له کومه کړې؟
دواړو يوبل ته وکتل، هلك وويل:

د واورې سپرې

—خو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنگ و، دا موله هغه
ځايه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولوده:

—درواغ مه وايه! دا خو مو د ابوله کلا راوړې.

ومي ويل:

—له هرځايه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي،

کيدای شي کوم ماین يا روغه مرمی پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځيدې:

—موږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

—ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې

وويل:

—هلته هر وخت جنگونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له

اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه،

په حيرانۍ مې وويل:

—دا موله کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

—د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وویل:

—درواغ وایي! د یوې ښځې له نسه یې راواېسته، هغه مړه وه.
بدن مې زیږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې
مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل،
هلیکوپترې د غره خواته ګرندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حيران شوم. زما ملگري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازي ځنځير وشرنگاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بيا يې لاس نيولی کور ته بوتلم. پر يوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملگری مې له کوتې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره يوځای کوتې ته راننوتل. دوی په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنگر او خیرن بڼکارېدل. ديوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوگ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېيلي ژېړ پيازا راڅرېدل. دوی ټول زما تر څنگ کېناستل. لومړی يو څه ارامه وو، خو وروسته يې خوځېدا ډېره شوه. بيا پر ما راټول شول. يوه مې لاسي

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې گرې رانه خلاصه کړي. ما خپل جیبونه سره راټول کړل. خو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندۍ ورته تریو کړې، خو ددوئ تمه نه رانه خته. زړه مې په تنگ و، بیا مې خپل جیبونه ولټول. خو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جیب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیرې حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څڼو ونيو. او دوو نورو هم په بیرې بیرې لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې. په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډبرې دانې تر خپل ټټیر لاندې کړي. دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل: —ووځئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما تر مخ یوه توره چاپجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل: —باد له ډېره وخته!
ما وخنډل:

— څنگه يې کيې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوبد:

— او فکر دې وکړ چې رauxه، له زړه یاره دې هم یو احوال واخلمه. ومې خندل:

— همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خوبیا مې په خدا وویل:
— وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

— څه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله. حیران شوم:

— څه مجبوري؟

په خواشینۍ يې وویل:

— کله مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

— څه کيې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای خلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځیدې:

— زوروره ! خدای دې دسپړو کمی نه راوړي.

ومې ویل:

— ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروژه، مکتب ورباندې ووايه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خدا یې زور ونيو:

— ته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سپړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزياته یې کړه:

— ډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

— څه جنجالونه؟ اوس خو دادی آرام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خولا ډېر جنجالونه لري.

داځل یې په زوره وخنډل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خدا کې وویل:

— ای ساده گله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوي مې مخې ته پرته دي.

یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیري کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې گوتې تېرې کړي او په جدي لهجه یې وویل:

— که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو
چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکارېزه په اوبو کې
منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم،
ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو
نولاس خلاص او توره مو تېره.

ملگري مې له وروستی خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په
خدا یې وویل:

— تل اوږد فکر وهه! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نرزوی زما
مخې ته ودريږي؟ هه!!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محكوم شو!))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر
...پر سگرتې دانۍ وويشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر
ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومت پرته پوليسو ونيو،
پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
_آفرين! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا
وويني!
نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وږی وم، کانتین ته لاړم،
د يوه برگر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه درې دقيقې
وخت غوښت، ماته شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکی
راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز
وغوروله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

سترگې مې وروړولې، گوته يې پر هماغه عنوان اېښې
وه:

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))

ورو مې وويل:

هو! عدالت بايد همداسې وي !!

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم!

دوی د بلې محکمې غوښتنه کړې!

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو.

خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

نوخه ته گوري؟

ملگري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې و خوځېدې:

نه شم کولای!

ومي خندل:

غوره گوله نه ده، که څنگه؟

ويي ويل:

نه! ښې پیسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دو سيې راته

پرتې دي!

دا وخت يې ناره کړه!

—چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!
د هلك غږ مې واورېد:
—دا دی له کړايي مې راويستل!
ملگري مې سر و خوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
—هيڅ! بېکاره يم!
ويې ويل:
—نوڅه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!
د هغه وړانديز مې خوښ شو، د قاتل دورورد مبايل شمېره
مې ورنه واخيسته، برگړ مې و خوړ او په بېړه پورته دفتر ته
وختم.

په يوه اوږد او تنگ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم،
دواړو خواوو ته نمجن سميتي ديوالونه وو، سوږ بوی ترې
لټېده... عسکر ښي لور ته وگرځېد، په هغه پسې مې گړندي
گامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې خوړ
شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوتونو په ټکا پسې تلم، د

یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

—دې خواته!

ورمخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترگې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وره کوټه وه، کوچنۍ دريځه یې درلوده، په دريځه کې پنډه سیخونه ولاړول. عسکر وویل:

—یو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یوه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترگې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

—زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غوروشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرگون ونه ښود، هماغسې څرېدلې سرناست و.

ورومې وویل:

—گوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه
وه؟ تا ولي ډاکټروواژه؟

نېغ يې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې يې پرسېدلې
بنکارېدلې، گڼه توره پيره يې درلوده، لونگۍ يې تړلې وه.
ورو يې وويل:

— څه گټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورو لوېد:

— دا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه
کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد
واوري، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به
بې!

ويې خندل، خو خدا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

— تا ولي د ښار مشهور ډاکټروواژه؟

خدا يې زور ونيو، ښه شېبه يې وخندل، ما په حيراني
ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره،
خو وروسته يو دم غلی شو، ورو يې وويل:
— هغه قاتل و!

په حيراني مې ورته وکتل، ومې ويل:

—ته څه وايي؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت يادېده!

يوه شېبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وځنډل، په ملنډو يې وويل:

—څه وکيل صيب! څه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

—زه له ډيرو مجرمينو سره غږېدلې يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږي!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

—کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

—زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه گوله وچه،

لنډه رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژني زوی په گېډه درد شو، اول

يې درد کم و، دومره سړمو پسې ونه گرځاوه، خو وروسته

يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته

وتکول، توده څښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا

يې تاويز ورته راوړ، خو گټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه

اوبنت، ټوله شپه ترې راگرځېدو، مور يې ژړل، تر سهاره وینښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يواځې يو ډاکټر و، د غاښونو ډاکټر، ويل يې چې د اپنډيسي علايم لري، بايد ژر تر ژره بنارته ورسول شي. له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاڅه سرک ته وختو، پوره يوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې بنارته راوړسيدو، يه يوه درملتون کې مو د يوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس يې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راوړساوه. سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دريځې په تنه سپينه رڼا کې يې سترګې له اوبښکو ډکې وې... وروسته يې پزه پورته کش کړه، ورو يې وويل:

هلک مو په يوه اوږده څوکۍ ځملاوه، ډاکټر يې سرته ودرېد، د هلک ګېډه يې څو ځله کېکاږله... وروسته يې د هغه له منځه ونيو، واخيسته، پر کوچني کاغذ يې څه وليکل، را ياده يې کړه چې وينه د معاینې له پاره لابراتوار ته يوسم! هلته يې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه يووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

— هلک اپنډ کس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونيو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونو او... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکټر وویل:

— ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیرې مې خپل جیبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لت په لټه اوښت، موریې ژړل...

له موږ سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جیبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت... په خواره خوله
مې وویل:

— ډاکټر صیب! له موږ سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برگ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

— خیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې
راوړم.

پرته له دې چې راته وگوي، ورو یې وویل:

— کاکا جان! دا شخصي کلینیک دی!

غوښي مې زیږه شول، ډاکټر مې تر خړېلې زنې ونيو، هغه
شاته شو، په خشکه یې وویل:

— ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه
په پیسو دي.

له دې سره یې گډې ته وکتل، شونډې یې و خوځېدې:

— وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات
کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته
ورشم!

د هلک چیغه مې واورېده... کېناستم، پښو ته ور ولوبدم،
خو هغه یو گام خټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې

ويسته، بکس ته يې لاس کړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو...

په خبره کې راولوبد:

ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضايع کوه! لاړ شه او هلک يوه دولتي روغتون ته وسوه!

دا وخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخنډل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.

په بېره دهليز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترگې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د گاوندیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زينو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سيټ کې پرېست، په

بېره دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليکه، د باندې را ووتم، تر موټر گڼ کسان راتاو

ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاڅه سرک پرته وه، له خولې يې سپين ځگونه توبدل، موټر ته مې وکتل، يوه گاوندې زما د

زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زينو وختم،

ډاکتر له شيشې څخه د باندر کتل، په تيليفون کې يې

خبرې کولې، خندل یې... لږ مون مې اور واخیست، د مېز پر
سړیوه سگرت دانی. ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه
راته واپسېدلې، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سگرت
دانی مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ،
سگرت دانی د سړي پر ککړۍ ولگېده، اخ ته هم پاتې نه
شو، سپینې سترگې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترگو یې رڼې اوښکې
روانې وې... وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې
ووویل:

__قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژنې او څوک یې
هم؟؟!!

سړي یو دم وژل او خبرې یې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې څيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لا تر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو بڼه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هلور سړی و، نه مې هېریري، چنگ برېتونه يې لرل، چونه اړه کوچیانې کمیس به يې اغوست او سپینې څنې به يې له وړبښمینی ژېرې لونگی راوتلې وې.

يو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازي ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره يو ډنگر سړی

ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، موندلی ډیره یې درلوده او گولې ته به یې خوله تراندازې زیاته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغږېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، خپره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

— زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې و خوځېدې:

— ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخنډل:

— هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې،

بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي گونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:

— د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي،

غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په

ژبه یې وویل:

— تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بودا وویل:

—ته یې نه پېژنې! د ملک تور لورده، ما په پېغلټوب کې لېدلې وه،
بناست یې نوم درلود، تورپکۍ نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیرې پر خپل مخ پورونۍ ورکش کړ، لېونی ته یې
وکتل، په ډېران کې یې ګوندې وهلې وې، خپولي ډیره یې درلوده،
ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او
پلاستيکي ستنې ورتولولې.

د ښځې سترګې له اوبښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونی ته وکتل،
بیا یې د ټکرۍ له کونجه بودا ته سترګې ورواړولې، هغه دوه درې
ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه
تېرېدونکي سړي پسې، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چيغه
کړه!

ډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده
غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

—مرداره مو کړه!

سړي په غوسه ورته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:

—سړی دې یوه روپیۍ کړ.

بوډا څه و نه ویل، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو

کې د لیکو پرايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خو ځېدې:

—ښه ځواني یې ده.

د بوډا تندي تریو شو، په خشکه یې وویل:

—خود نو! د ورځې درې څلور شله مریضان گوري، سل اوغانۍ

فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و

کړه، بیا یې گوره چې د پالېز ډاروونکی ور نه جوړېږي که نه؟!!

ځوان په خبره کې ورو لوبېد:

—څه بابولاله وايي! لیونی در یادوم، ته ورته وگوره، هډور ځوان

دی.

ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وښسته لیرې کړل.

بودا وویل:

—اوس خو لکه لوټه خر پر ښکاري، که تا په ژښتوب کې لېدلای
واي، د گوتې غمی و، غمی!

ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدری جیب ته لاس کړ، شنه
پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چوندی نصور يې تر ژبې
لاندې کړل، ورو يې وویل:

—نومره دې خوومه ده؟

د بودا تندي گونځې پيدا کړې:

—نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وویل:

—دوئ تر ما مخکې راغلي وو.

ځوان نصور تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، لیوني ته يې وکتل،
ويې ويل:

—ته يې کيسه راته وکه!

بودا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترگې ورته نيولې وې،
وروسته يې وویل:

— درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه
ورکوله، نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!

—نومینه څوک لیونی کولای شي؟

—نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووايي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چيغه کړه!
_د ملک تور لور، تور پیکی!
چا ځواب ورنه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!
_د ملک تور لور تور پیکی!
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ږو ته څنډ ورکړ، ښځې
ټکان وخوړ، په بیره یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
_مورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پنبویې زور وکړ، له تېرې
پربنې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سړیوه
دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ بڼاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکو سترگې ور واړولې، یوه تېرې ته لاس کړ. کارغه
والوت، خو بېرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناستی لپاره
غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوږ کې یې د خوسا غوښې له
بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په
بېرته یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانگو او استفراق غږ پورته
شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگۍ تر پزو تاو کړې وې، په
سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنی سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته
شو، د خلکو غږۍ اوږدې شوې، یوه سړي منډې را وهلې... پټکی

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولي وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لږزانده گامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوږ په سپينو وړو تېرو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخې پراته ځوان سر ته ودرېد، لينگي يې ولږ ځېدل او کله چې يې څوار ځنگنونه پر وړو تېرو ولگېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ گوتې د سړي پر اوږه ولگېدې، هغه يې ستوني ستغ را واپاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او گارگوتي وينسته سپيره وو، مخ يې شين او پرسيدلی بنکارېده او لوڅې تورې سترگې يې له ژېړو مېړيانو ډکې وې.

بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ورپرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!
_اه زويه! اه زويه! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنگېد...

پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تنه رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، گوشۍ یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

— څوک یې؟

غوږ یې وټخېد:

— اه! گرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد اړېمی ویست، ورو یې وپوښتل:

— څنگه یې؟

— ښه یم، گرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم،

ډېره مې یادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

— څه وخت راکځي؟

مقابل لوري وويل:

—بس! د طيارې ټکت مې اخيستی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېیمه به په کور کې يم.

بنځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې گونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وارپومبی کړ:

—اه! گرانې! پوهیږې چې څومره درېسې خپه يم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو رښتیا! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړگۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شوي دي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلې نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووايم!

بنځه په خبره کې ورولوده:

—گرانه! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، سترې به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

—دا دوه ساعته لټ په لټه اوږم، خو ستا پاکه او معصومه خپره مې تر سترگو سترگو کيږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟! د بنځې شونډې و خوځېدې:

د واورې سړي

— همداسې ده.

سړي وويل:

— ښه گرانې، دادی ما ستا په یاد سترگې سره ور ورسټې، په دې

هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بېړه گوشتۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه

يې وويل:

— احمقه!!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې

رنې کړې، شونډې يې وخوځيدې:

— څوک و؟

— خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې

ړنگه کړه، ورو يې وويل:

— خوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خولا پاتې دي.

پای

د موبځانو پاچاهي

ځوان موبځ وويل:

— پلاره! د پنېر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور موبځ د پنېر ټوټه ور واخيسته، تېره غاښونه يې پرې ټينګ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.

د ځوان موبځ کوچنۍ گردې سترګې له اوبښکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موبځان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موبځ امر وکړ چې د ده د پلار پړسيدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آواز خپره شوه چې ځوان موبځ خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنېر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسيدونکي موبځان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موبځ امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي موبځان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، يوه چاغ موبځ د پيپسي يوزنګ وهلی ټيمي بوتل وټنگاوه او

په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنگر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخت او په لوړ غږیې وویل:

— ما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هیسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمگړتیا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران وټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جگړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکې غواړو، د دوی کروندو ته په درنه

سترگه گورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موبک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موبکانو خوشالی په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تیارې دوره نوره تیره شوه، موبک د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اړه کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وگانه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موبکان خوشې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موبکانو د ځورولو په تورو نوښتونه شوي وو.

د جوارو د پټي موبکان خوشاله ښکارېدل، دوی د زور پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکي یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټي اباد و ویني، موبکان د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هریو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ورسېده او بدنونو یې وازگې پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بیا تر کارتې را تاو شول، دوی د نورو خوږو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوی په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوښې کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي. ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خود موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوی خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پاتې شو.

په دریم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوی غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په موږکانو بڼه ونه لگېده او يوه پاچايي کفايته وگاڼه. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او گنهنګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سينه وويل چې د پټي موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

درېم ځل د پټي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوی د پټي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پټی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوی سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ورو لگوله او بل يې يو بریت ورو شکاوه.

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پټي موږ کانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه ووېشل، سوالگر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږ کانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه، جگړه وه، خوله پاچا څخه یې سترگه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بديخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لگولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بنديخانه د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توگه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونيو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاگ بدل شو، د خوراک لپاره هېڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټی کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، گډوډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سړې وې او ان د گاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټی ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشینی هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، گاونډیو تېری کاوه، د پټی وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له گاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ د اړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټی په پولو گرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټی په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

هره ورځ د پټې درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبرو، خوله وپرې يې څه نه ويل. ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زور کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ورننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترگې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پر سیدلی بنکارېده.

پای

بد مرغی

نجلی پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلې ځنځیرونه به یې وشرنگېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان و خوړ. تر هغې راگرځیدلې کسان خواشیني وو، دوی په راوتلوږدو سترگوځوانې نجلۍ ته کتل او په خبرو کې یې گونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړنه !

—تور کوډگر ناوخته شو !

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وویل:

—د پاچا عمر دې ډېروي، په تور کوډگر پسې مو عسکر لېږلې دي، دوی د سهار په خره کې حرکت وکړ، اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورتوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج یې له سره لیرېکړ او په خپلو اوږدو سپینو څڼو کې یې گوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلۍ و، وروسته یې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

—که زما په لورڅه وشول، تاسو به تر تبغ تېر کم.

دولارو درباريانو سرونه وځړيدل، په خپرو کې يې وېره بنسټکارېدلې او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماني ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرینې چينې ځلېدلې. د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدلې، خولې يې ځگونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټې يې د بڼې لاس گوتې تاوې وې. چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ورلوېدلو ځنځيرونو شرنگ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماني يوه عسکر د تور کوډگړد رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگړد راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سړی رابښکاره شو، دی تک تورو، گڼه ږيره يې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې يې په خر سپنسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگړ مخ وروا نه راوه، لاړ او د نجلۍ تر څنگ پر کټ کېناست. بڼه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پر سر شونډو يې سپين ځگ پروت و. تور کوډگړ خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککړۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيړن جام يې راويستل،

وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

—زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډگر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بیا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجین ته یې لاس وروغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه یو تور لوگی پورته شو، له دې سره د نجلی سترگې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنگیدل او تور کوډگر چیغه کړه!

—ای شیطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلی خوله له ځگونو ډکه شوه، تورو سترگو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترگې سرو وینو ونېولې. ناڅاپه یې له شونډو یو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولږځول.

غږ وویل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نېولې ککړۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چپنې لستونۍ یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وویل:

—د پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان وويني.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ وړ واپاوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه انسان ورته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په مانهۍ کې پاچا او وزیران یې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه څړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات راوتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوتۍ ته ورته و.

سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې نښه ده. د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنگيدل، د نجلۍ سترگې سړې شوې او له خولې يې ځگونه وبهيدل. تور کوډگر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، دوو د خپلې مور لمن ټينگه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخور، اوس دوو څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ورته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوو په يوه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر بنځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.

تور کوډګر وويل:

ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد، ده بنکلې جامې اغوستې وې، له رنگه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې بنکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په خبرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر وويل چې خبرې دې وکړي.

د سړي سرو څرېد او له خولې څخه يې يواځې يوه جمله راووته!

— زموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د ماڼۍ لويې شيشې ولږځيدې، له کت څخه يو تور لوګۍ پورته شو او يوې ويرونکي چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځيدم!

لوګۍ په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، يوې سپېنې رڼا

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترگو ته لاسونه ونیسي، چوپه
چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!
_پلاره! زه مو ولې ترلې یم؟
تور کوډگر وویل:
_تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خود مقتول پلار د غیچ اخیستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله. کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یواځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې. کلکه غېږ یې راکړه، کونې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خودی خواشینۍ و او د زړه په زور یې خندل. علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي. په حیرانۍ مې وپوښتل: —خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو
یې ویل:

— شکر و باسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لري، که نه
نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست، شونډې یې وخوځېدې:

— څه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه
وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم
لوڅې پښې گرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته یوه میاشت پاتې
ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کڼدو جارو کړ، کله پسې رسېدی
شم.

یوه شبېه غلۍ و، بیا پرته له دې چې راته وگوري په خواشینۍ یې
وویل:

— نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

— شپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږه یې لاس راکښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو
میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې
پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بېرته د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوايستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوی کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې تورې لوتې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې بېرته وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

د غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چایې وخورم!

پای

کبله

کونگري ژړل... موريې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره
و، غاړې ته يې خیرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم
پلاستيکي خلطه غوټه وه.
موريې په کاږو ويل:
_چا دومره خورولې يې؟
کونگري ژړل...
موريې په پاسته غږو ويل:
_چرگې دا کار کړی؟
کونگري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سرو خوځاوه.
موريې وويل:
_خوسکۍ و.
_نه

د واورې سپړۍ

—ام م م م پيشكه؟

—نه

موري يې فكر په مخه كړه، ورويې وويل:

—دلته خوبل څوك نه اوسي.

كونگري خپله لكۍ وڅوځوله، په غريو كې يې وويل:

—انسان و.

موري يې يودم وځنډل، د كونگري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه

تېره كړه، ورويې وويل:

—اه گرانه! راځه چې څو، له انسانانو څه گېله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونگی ترلې وه، راغی، زما تر څنگ کېناست، د وليو په
مینځ کې یې سوک راکې، په خوند یې وویل:
_ غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه
) خوراته ولیکه!
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه
نصوار پراته ول، خبره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
_ خپرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!
ده برگ راته وکتل، یو دم یې وخنډل، مخکیني غاښونه یې وتلي
ول، په لوړ غږ یې وویل:
_ یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي،
کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه!
چاره نه وه، و مې ویل:

— سبا ته يې وغواړه!

سپرې له خندا شین شو، ښه شېبه يې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته يې په خوند وويل:

— ايله دې نره خبره وکړه! خو گوره! د زورورې کلاه نخشه به راته لیکې، خلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه بايد مورچې ولري، په مصرف پسې يې مه گرځه! کلکې مورچې، داسي چې د راکټ گولۍ يې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وويل:

— ته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوي؟

په زوټه يې وخنډل:

— ای ساده گله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېگه يې نه لرل، خو کله چې يې د خټو کور جوړاوه، لومړی يې د گراج ځای پرېښود، ما يې علت وپوښت، ده راته وويل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر

شویم.))

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

— تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سروڅرېد.

پلار وویل:

— څلور میاشتي یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د گنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه بڼځه په خبرو کې ور

ولوبده:

— سړیه! تراوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کړي.

د سړي تندۍ تریو شو، لاسي بکس یې ورواڅېست، له کوره ووت

او دفتر ته لاړ.

بنځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
_گوره زړه گیه! ته باید خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه
زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکره وې، نو یو بنکلی
کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
بنځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
_هله گرانه! د مکتب وخت دې دی!
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوتونه یې په پښو کړل، د باندې
ووت.
هوا سره وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر گړندي روان ول،
یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې
غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولگي کې و، معلمي یې پر توره دره د الفبا
توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:
_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شبه وروسته معلمي وپوښتل:
_قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
_خه؟

د واورې سړي

د معلمې شونډې و خوځېدې:

— چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

— څه وکم!

معلمې تندې تريو کړ!

— بچيم! مه پشستوره نميفامم! تو چه ميگي؟

ولاړه شوه، د يوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

— آفرين بچی لايق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو:

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخور، لارې یې باد شوې، کین لورته ږنگه شوه، سړیې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته. هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بنځه له کوتې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلی ور پرېوته او له خولې څخه یې بېر او ووتې:

— خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، بڼه ورځ ونه ویني...
هلک لاس ور وغځاوه، بنځه یې تر مټ ونېوله، نجلی ته یې دوه—
درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه یې ځگونه باد شول:

— وژنم یې!

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خړې پر کټه کېناست.
بنځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، بنځې په ژړا کې وویل:

—مړه دې کړه!

هلک لارې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونۍ تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زگېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترگې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ورواچاوه.

مور یې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، گوټې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:

—څه ووايم، خدای دې ځوانيمرگ کي.

وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانگې وانگې کوټې ته ننوته.

بنځې هلک ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

—څه خطا، څه گناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:

—دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور یې چیغه کړه!

—نو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وویل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

بنځې په غریو کې وویل:

د واورې سپرې

زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن
جامې مينځو! اوبه راوړي!
هلک چيغه کړه!
— دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم
له دې سره يې په جېب کې پرتو مرد کېو ته شرنګ ورکړ او په منډه
له کلاه ووت.

پای

د ليکوال چاپ شوي اثار:

سړه سيلۍ	:	(د لنډو کيسو ټولگه)
مېنه	:	(د لنډو کيسو ټولگه)
بودا او د لېوانو پلونه	:	(ناول)
رڼا	:	(ناول)
بورېوکۍ	:	(ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پيښې	:	(ژباړه)
د واورې سرې	:	(د لنډو کيسو ټولگه)